

KAM ODCHÁZEJÍ SNY

PETRA
FIDO

Kam odcházejí sny

Copyright © Petra Fido, 2023

Obálka © Rosana Zvelebilová, 2023

Vydalo nakladatelství © Canc, 2023

ISBN 978-80-88488-75-0

KAM ODCHÁZEJÍ SNY

PETRA FIDO

Úvod

15. 8. 2015

Skoro každou noc se mi o tom zdá. Nic z toho jsem nezapomněl. Pořád to vidím jasně před očima. Psycholožka v děcáku mi tvrdila, že mi pomůže o tom mluvit, prostě to ze sebe dostat. Ale sakra... Jak můžu mluvit o něčem, o čem nejsem schopnej ani přemejšlet, aniž bych měl pocit, že mi každou další minutu hrábne? Přitom to mám v mysli každě den. Všechn ten shit. Je tady pořád se mnou. Nikam neodejde. Vidím to před sebou, jako by to bylo včera.

Matka zase udělala nějakou kravínu, což zapříčinilo, že Tarvo opět začal vidět rudě. Nevím, co to tenkrát bylo. Koupila špatnou značku jogurtu? Neutřela prach v rýhách na televizi? Nebo snad nekoupila ovoce a zeleninu, ale dva druhy ovoce?! (Tarvo posiluje a bere to opravdu vážně. Nemůže se přece ládovat kde čím, ne?!)

Proto přepadne moji mámu při sprchování. Otevře sprchovej kout, vleze dovnitř a mlátí ji hlava nehlava. Nemůžu to takhle nechat! Přiběhnu tam a pokouším se toho člověka od ní odstrčit, ale moje síla na něj nestačí. Popadne mě za vlasy a flákne mi takovou, až to druhou stranou chytím o zeď. Svezu se na zem, ale to mu nebrání

dát mi další. Napřáhne se, jako kdyby mlátil statného chlapa, a ne třináctiletý dítě. Chytne mě pod krkem a mrskne se mnou o zem. Hrozná rána. Rozbolí mě hlava a před očima se mi najednou objevuje teplej závoj z krve. Nevím, co přesně se dál dělo. Jen si matně pamatuju na to, že vidím, jak mou matku znásilňuje v koupelně na zemi. A nemůžu s tím nic udělat. Vůbec nic. Moje tělo je těžký jako pytel olova a já se nedokážu ani pohnout.

(– výňatky z deníku Erika S.)

18. 2. 2012, Narva

Sotva Erik otevřel oči, začaly ho na obličej šimrat první nesmělé paprsky slunce. Nejdřív si ani nedokázal uvědomit, kde to vlastně je. Jediné, co plně vnímal, byla nesnesitelná bolest hlavy.

Zmateně se rozhlédl kolem sebe. Odevšad zářila nepříjemně bílá barva. Došlo mu, že se nachází v nemocničním pokoji. Ucítil závan desinfekce, linoucí se z jeho těla, zakrytého dekou.

Pokusil se zvednout ruku a dotknout se obličej. Stálo ho to téměř nadlidské úsilí. Cítil bolest u levého oka, kterým dokázal vidět jen rozmazaně. Všechno se s ním točilo. Sebral veškerou sílu, aby se mu povedlo zaostřit na hodiny visící na protější zdi. Bylo přesně sedm hodin a padesát šest minut a Erik Sokolov si přál umřít.

Po celou dobu, co ležel v nemocnici, uvažoval o svém vlastním tátovi a o tom, proč už s ním není. Nikomu se nesvěřil, že

ten, kdo mu to udělal, byl jeho nevlastní otec. Nikdy neřekl živé duši jediné slovo o tom, že ho mlátí. Věděla to jen jeho máma. A ona byla taky důvodem, proč si svou bolest celé roky nechával pro sebe. Nechtěl skončit někde v dětském domově a nechat svou mámu napospas tomu monstru.

Často jezdíval na skejtu downhill, takže si logicky každý myslel, že všechny ty modřiny a odřenininy pocházejí právě z tohoto sportu. Pokud si Tarvo nedával pozor a obličej to schytal taky, Erik prostě nešel do školy a nemohl ani ven. Nikdo nic neviděl, nikdo nic neřešil...

Avšak po jeho pobytu v nemocnici případ začala vyšetřovat sociálka, kterou doktoři obeznámili se stavem jeho tělesné schránky. Měl těžký otřes mozku s následkem krváčení, otok táhnoucí se od oka k lícní kosti, na těle několik podlitin, jizvy po řezných ranách, spousty modřin a škrábanců, sedřenou kůži a stopy po pálení cigaretou. Ve spodní části břicha se nacházela rozsáhlá zhojená jizva po popálenině.

Erik měl strach. Báł se, že ho pošlou od mámy pryč.

Jeho ruský otec zemřel, když byl Erik ještě malé dítě. Estonka Laura si však za něj brzy našla náhradu. Dobře vypadajícího a penězi oplývajícího majitele autosalonu Tarva Laase, který by snad i se psem, kdyby nějakého měli, chodil ven pouze v obleku. Jeho image nesměly chybět decentní brýle se stříbrnými obroučkami a značkový podnikatelský kufřík. Na své okolí působil jako velmi distingovaný a chytrý člověk. Realita však byla úplně jiná, jak měli Erik i Laura tu možnost nesčetněkrát zažít na vlastní kůži.

Erika se pokoušel „převychovat“, jelikož v jeho očích nebyl nic než malý spratek a rozmazlený jedináček. Proto na něj kvůli každému menšímu pochybení ihned vystartoval. Erik byl ještě dítě, přesto musel čelit ranám, které by pravděpodobně skolily i dospělého muže. Otčím do nich dával všechnu svou sílu a nijak ho nešetřil.

Týral je nejen fyzicky, ale taky psychicky. Trpěl výbuchy žárlivosti. Laura nikam nesměla, a zakazoval jí dokonce i telefonovat s kamarádkami. Pokud zákaz porušila a Tarvo to zjistil, zbíl ji a poté ji na několik hodin připoutal k topení.

Laura přesto dělala, že se nic neděje, a pokaždé mu to odpustila, uvěřila mu, že se změní a že tohle bylo „naposledy“. Modřiny zakrývala make-upem a špatný pocit alkoholem.

Erik měl tohle všechno denně na očích. Pokaždé, když Tarvo na jeho matku zaútočil, rychle přiběhl a postavil se před ni. Chránil ji vlastním tělem a nebránilo mu v tom ani to, že byl menší než ona. Vždycky to pak schytl jako první, ale udělal to pokaždé. Znovu a znovu. Udělal by to klidně i tisíckrát. Bylo to jako instinkt. Přes všechno, co se dělo, svou matku miloval jako nikoho na světě. Byla to jeho máma a on v sobě měl bytostnou potřebu ji ochraňovat.

Často mu bývalo tak, že už nemohl ani brečet. Přitom to jediné, co chtěl, bylo prásknout sebou na postel a třeba si vybrečet oči z těla. Ale... nešlo to. I když uvnitř cítil nesnesitelnou bolest a jeho nervy byly neustále napjaté k prasknutí.

Každý den se jeho vnitřnosti svíraly děsem z toho, co zase nastane, až přijde domů ze školy. Tarvo vždycky dokázal vymyslet zajímavý program... Nenáviděl toho člověka celým svým srdcem.

To vše ale mělo skončit onoho únorového dne, kdy mu Tarvo Laas málem vytráskal duši z těla.

Z nemocnice se Erik domů už nevrátil. Vyplnily se jeho nejhorší obavy.

Skončil v dětském domově v Narvě, kde strávil dlouhé tři roky, než soud rozhodl, že jej převeźme do péče jeho ruská teta Kira Sokolova – švagrová jeho vlastního otce.

Erik nechtěl, aby to takhle skončilo... Ale už bylo příliš pozdě.

Srpen 2015

„Tak vítěj doma, Eriku,“ usmála se Kira a otevřela dveře domu, pokryté už notně oprýskanou barvou.

Pohublý šestnáctiletý chlapec s velkýma průsvitnými očima a asymetrickým účesem se nejistě pousmál. V ruce s černě nalakovanými nehty svíral držadlo odřeného kufru na kolečkách, kam se mu podařilo naskládat veškerý svůj majetek.

S drcnutím se i se zavazadlem dostal za práh domu a ocitl se v tmavé předsíni, kde uviděl siluety tří lidí.

Ta nejmenší se k němu ihned vrhla, objala ho a zabořila mu obličej do trika.

„Ahoj, Saaro,“ pozdravil ji tiše. Váhavě zanořil ruku do jejích světle hnědých vlasů a mírně je rozcuchal. Pohlédl na další dvě osoby postávající na chodbě.

„Ahoj, vítěj u nás. Snad se ti tady bude líbit a budeme spolu všichni dobře vycházet,“ prohlásil asi čtyřicetiletý muž v brýlích – Kiřin přítel Ansel. Vykročil k němu a podal mu ruku.

Erik ji pevně stiskl a usmál se: „Děkuju.“

Jeho oči hledaly poslední postavu. Patřila drobné dívce

s černou ofinou. Byla to Natalia, jeho osmnáctiletá sestrénice. Naposledy ji osobně potkal, asi když mu bylo šest, na nějaké rodinné oslavě. Pak ji viděl už jen na fotkách.

Teta Kira, Ansel i Saara za ním často jezdívali do dětského domova. Natalia tam s nimi nikdy nebyla a ani teď se nezdála být z jeho přítomnosti nijak nadšená.

Když se jejich pohledy střetly, otráveně se otočila a odešla nahoru po schodech do svého pokoje. Erik se za ní chvíli nechápavě díval, ze zmatených myšlenek ho však vyrušil strýcův hlas: „Pojď, ukážu ti tvůj pokoj.“ Pomohl mu do dřevěných točitých schodů s kufrem nahoru.

Ostatní ho následovali. Erik šel pomalu a přidržoval se zábradlí. Z toho, že má dostat nový domov, byl už několik týdnů předem nervózní. Měl v sobě spousty očekávání a taky si byl moc dobře vědom toho, že i od něj se něco čeká. Úzkostlivě myslel na to, že je nechce zklamat.

Kvůli těmto úzkostem nebyl několik posledních dní schopný ani normálně jíst. Vždycky toho spořádal tuny, což se na jeho postavě naštěstí nijak neprojevovalo, ale teď se musel vyloženě nutit pozřít nějaké to sousto. Byl slabý a točila se mu hlava.

Vešel za svým strýcem do malého pokoje, vymalovaného tmavou modří a vybaveného nábytkem z borovicového dřeva. Působil temně, tak jako celý dům, ale to mu ani v nejmenším nevadilo.

„Děkuju, je to skvělý,“ otočil se na zbytek rodiny a s úsměvem se vyšel podívat na balkón patřící k pokoji.

Jen co otevřel dveře, ucítil slaný mořský vzduch a ostrý vítr mu zavál do obličeje prameny delších světle hnědých vlasů. Pod sebou uviděl jehličnatý lesík, za ním šedivou, neupravenou pláž a v dálce tmavé moře. Jejich dům stál z této strany na útesu, takže výhled odsud byl mnohem lepší, než kdyby to bylo pouhé první patro.

Erik zavřel oči a s požitkem se nadechl čerstvého vzduchu.

Byl za svou novou rodinu neskutečně vděčný a v tom okamžiku byl vděčný i za fakt, že jsou jeho oči zavřené, protože se mu do nich tlačily slzy.

22. 8. 2015

Nějak se mi nedaří do téhle rodiny zapadnout. Vlastně se mi nikdy nepodařilo nikam až tak úplně zapadnout, ale většinou mi to bylo jedno. Děcák jsem neřešil, ale tohle je něco jiného.

Teta Kira je na mě hrozně hodná, a to je něco, na co nejsem zvyklý. Nevím, jak na to reagovat, takže před ní v jednom kuse zdrhám.

Saaře je jenom dvanáct, ale stejně si s ní rozumím zdaleka nejvíc z celé rodiny. Hned jsme si padli do oka, cejtím se jako její starší brácha. Učím ji jezdit na skejtu a furt se popichujem.

Její táta Ansel, tetin druhý manžel, se ke mně taky chová hezky, ale spíš si mě nevšímá. Je totiž neustále obklopený svým on-line světem a o realitu kolem sebe se zajímá jen v sebeobraně.

Podobně na tom je i moje starší sestřenice – dcera tety a bratra mého otce, strejdy Sergeje. Natalia. Ta tráví celý dny zavřená ve svém pokoji, kde neustále jen brnká na kytaru. Nosí piercing – malou černou podkovu v nosní přepážce – a vždycky, než jdeme k babičce, si ho vyndá. Přijde mi to fakt trapný. Já mám už od svých čtrnácti let piercing v jazyku, pořízený v děcáku, a nikdy by mě nenapadlo si ho kvůli komukoli dávat pryč. Dělá ze sebe před babičkou slušňačku, a přitom to tak vůbec není!

Sestřenčiny oči jsou úplně černý a pohled pronikavý jako rentgenový paprsky. Do těch divnejch očí se nedokážu podívat na dobu delší než pár sekund. Vždycky se ve mně něco sevře a donutí mě to sklopit zrak.

Natalia se často chová jako kráva. Neustále se mě snaží něčím nasrat. Nevím, proč to dělá, ale asi z nějakýho důvodu nechce, abych tu byl. Možná jí něčím piju krev, ale netuším čím, když se spolu skoro ani nebavíme... Ráda zkouší mý nervy, kolik toho vydržeš, ať už jde o svačinu nasáklou vodou, spálený batátový hranolky jen na mým talíři či můj oblíbenej černej svetr, kterej se „omylem“ ocitl v pelechu patřícím dvěma bílejm kočkám...

Natalia mě evidentně ve svý rodině nechce, ale to má smůlu. Nemá šanci mě rozhodit natolik, abych jen na sekundu zauvažoval o návratu do děcáku. Tyhle její psí kusy jsou totiž docela roztomilý, jsem zvyklej na sračky úplně jinýho kalibru.

Navic, cokoli je lepší než agresivní Tarvo, Laura utápějící se v alkoholu a jejich „výchova“.

Erik si užíval poslední prázdniny před nástupem na střední školu. S nadšením objevoval zákoutí města Varakkai, která mu do této doby zůstávala skrytá. Téměř celý život strávil v bytě na sídlišti v Narvě.

Tady to ale vypadalo úplně jinak. Varakkai bylo menší město ve východním Vironsku, které sousedilo z jedné strany s oceánem a z těch ostatních bylo obklopeno hlubokými lesy a močály. Domek Erikovy rodiny, obložený modře natřenými palubkami, od oceánu dělily jen les a písčitá pláž. Za domem se klikatila nepřliš rušná ulice lemovaná vysokými jehličnatými stromy.

Mladíkovy kroky často vedly právě na šedivým pískem pokrytou pláž, kde sedával na ztrouchnivělé lavičce, schované mezi stromy, a zamyšleně pozoroval mořskou hladinu nebo si kreslil a psal do deníku.

Čas od času se vydal hlouběji do lesů. Většinou si s sebou brával skejt, na který naskočil hned, jak se mezi stromy

objevila nízká dřevěná lávka, sloužící jako most mezi rašeliníšti. Miloval jízdu přes tuto několik kilometrů dlouhou lávku. Táhl se skrz bažiny, zakryté tančící mlhou, přes lesní plochy i malá jezírka s průzračně čistou ledovou vodou, vyvěrající přímo z černé země.

Erikovi se do žil vyplavoval adrenalin, když se při jízdě snažil zůstat na lávce a nespadnout.

Párkrát se mu to už totiž podařilo. Jemu samotnému to bylo vcelku jedno, ale jeho teta nelibě nesla, když musela zas a znovu prát jeho téměř zničené svršky. Černé bahno z rašeliníště špatně pouštělo a on tetě opravdu nechtěl působit problémy. Tolik chtěl být dobrým synovcem. Moc si přál, aby ho teta s Anselem měli rádi. A možná na něj časem mohli být i pyšní.

Září až říjen 2015

V září nechala teta Erikovi udělat rovnátka. Už se nedokázala dál dívat na jeho širokou mezeru mezi předními zuby, do které si neustále zastrkoval tyčku od piercingu v jazyku nebo v horším případě cigaretu.

Zároveň nastoupil na střední školu. A protože byl výjimečně dobrý v kreslení, přihlásil se na obor vědecká ilustrace na technickém lyceu.

Připadal si trochu divně, že jej už odmala fascinovaly lidské i zvířecí vnitřnosti a to, jak jsou v tělech naskládány. Rád kreslil podobné náměty, hrál si s detaily. A to bylo přesně důvodem, proč si vybral tenhle nepříliš perspektivní, ale jeho duši tolik blízký obor.

Do školy chodíval rád, ale cítil se čím dál tím unavenější. Často se mu vracely noční můry o jeho nevlastním otci. Připadalo mu, že od té doby, co odešel z dětského domova, se to ještě zhoršilo.

K tomu se znovu přihlásila o slovo jeho „stará známá“ spánková paralýza. Poslední rok od ní měl víceméně klid, jenže už po několika málo měsících u tety znovu propukla v plné síle.

18. 10. 2015

Něco je se mnou špatně. Nevím proč, ale strašně se mi zhoršila spánková paralýza. Mám ji už od nějakých třinácti let. Když se mi to stalo poprvý, byl jsem si jistě, že jsem umřel a jsem v pekle. Když jsem se pak probudil, jen jsem s rozbušeným srdcem třeštil oči do stropu a nechápal, že furt ještě žiju.

Postupem času jsem začal bejt přesvědčeněj o tom, že jsem prostě magor. Trochu mě uklidnil až internet, kde jsem si přečet pár odbornějch článků a zjistil, že nejsem sám, komu se něco podobnýho děje.

Je to jako elektrickej výboj v mozku. Něco tam vždycky tak zvláště lupne... Nenávidím zvuk, kterej to ohlašuje. Chci se pohnout, utýct, ale nejde to. Mý tělo spí, ale mozek je naprosto vzhůru a vymejšlí ty největší sračky. V hlavě mi hučí, je to ohlušující rámus, jako kdyby ždímal stará pračka. Vídám šílený věci...

Mívám intenzivní pocit, že v pokoji se mnou někdo je. Pokaždý je to trochu jiný, ale vždycky kurevsky hnusný. Občas vidím vysokou postavu celou v černým, jak stojí vedle mý postele a propaluje mě rudýma žhnoucíma očima.

Nějaký monstrum na mě často zírá i ze stropu a pak mi skočí na hrudník. Je to obrovská tíha, špatně se mi dechá. K tomu mi pořád jen tupě civí do očí. Nebo mi řve do ucha. A zavřít oči mi nejde! Nutí mě to, ať se na to dívám.

Jindy je to třeba obrovská černá kočka, která se po mně válí. Rozkošné. Dokud se nerozhodne, že mi sežere srdce. Sedí na mně a vyžírám z těla vnitřnosti. Bolí to jako kráva, všechno cejtím! Ale nemůžu se hnout ani o píd. Mám pocit, že za chvíli umřu a chci se probudit! Ale nejde to.

A nejhorší na tom je, že vím, že se mi to nezdá. Jsem v těch chvílích při plném vědomí, bohužel.

Když se z paralýzy vzbudím, často se stane, že se plynule propadnu znovu do spánku, kde na mě většinou čeká nějaká hnusná noční můra. Volně přecházející do další paralýzy.

Někdy trvá věčnost, než se mi podaří se úplně probudit do reality. Dokážu se takhle zacyklit i pětkrát nebo šestkrát... Občas jsem z toho všeho ve stavu, kdy je pro mě kurva těžký rozeznat realitu od snu.

Po procitnutí bejvám vždycky úplně posranej strachy. Když se takhle vzbudím uprostřed noci, bojím se pak usnout, takže vysílením odpadám až tak ve tři, ve čtyři ráno. A druhý den jsem samozřejmě hotovej.

Navíc jsem zjistil, že čím míň spím, tím víc se mi to stává, takže je to takovej začarovej kruh.

Nedá se to vydržet, a jestli se jednou z něčeho zblázním, tak z tohoble.

Dřív mi docela pomáhalo, když jsem měl hlavu směrem ke dveřím, ale teď už ani tohle nefunguje. Je to jedno.

Myslím, že se TO živí strachem. Je to neskutečně vysilující. Připadám si jako kopie z kopie kopie.

Listopad až prosinec 2015

23. 11. 2015

Jsem tak unavený, že sotva zvládám chodit do školy. Skoro každý den upadám s hlavou položenou na lavici do komatózního spánku, kterej si na mně můj vyčerpanej organismus vynucuje.

Dokonce ani během mejch výpadků ve škole mi ta potvora nechce dát pokoj. Takže se budím z hnusnejch

paralýz přímo do vyučovacích hodin. Díky tomu se mi stává, že jsem i několik minut po probuzení úplně mimo a pořádně nevím ani to, jak se jmenuju, natož co zrovna probíráme. Na což se mě s oblibou profesori vždycky ptaj.

Dostali podezření, že beru drogy, takže všechno vyslepičili tetě. Ta mě hned vzala za psychiatrem. I když mi je jen šestnáct, napsal mi prášky na spaní, abych jeden užil pokaždý, když se zase budu bát usnout. Vzal jsem si jeho rady k srdci.

Časem jsem zjistil zajímavěj fakt, že v kombinaci s marihuanou, se kterou se teda kamarádím už od dob děcáku, tyhle prášky způsobují docela zvláštní, utlumenej, ale zároveň hodně příjemnej stav mysli. Připadám si, jako kdybych si za tlustým sklem jen tak sám pomalu proploval prázdným, tichým vesmírem.

Erik začal brát prášky. A do toho kouřit trávu nejen před spaním, ale i během dne.

Byl schopný třeba hodinu bez hnutí sedět, bezmyšlenkovitě zírat z okna a poslouchat své milované *Radiohead*.

Jeho chování začínalo působit podivně, ale nikdo si toho nevšímal.

Avšak jediný, kdo si něčeho všímal, na Erikův vkus až moc, byla jeho starší sestřenice Natalia.

Začátkem prosince zničehonic zaklepala na dveře jeho pokoje. Erik neměl nejmenší tušení, o co jde, tak ji pustil dál.

Vypadala dost vytočeně a chvíli ho jenom tak pozorovala se založenýma rukama. Její černé oči pouštěly hromy a blesky.

„Co je...?“ protáhl, když viděl její výraz.

„Eriku?! Okamžitě s tím přestaň!“

Nakrčil obočí: „S čím?“ Nechápal ani slovo.

„Dneska odpoledne jsi usnul v obývacíku na gauči... A já jsem viděla tvoji ruku, trčela zpod deky. Máš na ní plno jizev!“ Naštvaně si založila ruce na prsou: „Ty se řežeš, že jo?“

Erik polkl naprázdno. Bylo mu trapně... Se sebepoškozováním měl problém už od dětství, ale za tak dlouhou dobu se naučil svoje jizvy pečlivě skrývat. Na obou rukou nosil spoustu náramků a i v těch největších vedrech měl vždycky rukávy, které mu sahaly až po klouby prstů. Kupoval si kvůli tomu i větší velikost oblečení.

„Musíš s tím přestat, rozumíš!“ tvářila se sestřenka naléhavě. „Proč to vůbec děláš?! Rozešla se s tebou holka, nebo co? Lidi maj daleko horší problémy a nedělej takovýhle kraviny, blbečku!“

Erikova krev dosáhla bodu varu. Jako by Natalia trefila to správné tlačítko k tomu, aby se u něj spustil pocit, že každou chvíli vybuchne. Tekly mu z ní nervy a tohle už byla doslova poslední kapka.

Nevěděl, co říct. Instinktivně popadl knihu, která ležela vedle na gauči, a mrskl ji vší silou po Natalii. Tak tak, že stačila uskočit do předsíně a zabouchnout za sebou dveře.

Knih narazila na zeď takovou silou, až se jí rozlepil hřbet.

Vydechl a dřepł si, aby ji posbíral ze země. Přečetl si v duchu její titul: „Dívka, která kopla do vosího hnízda“. **Jo, to by sedělo.**

Najednou se opět otevřely dveře: „Prostě s tím přestaneš, nebo to řeknu mámě a nic mě nezajímá!“ uzavřela to Natalia, rychle se otočila a s bouchnutím za sebou zavřela.

Erik chvíli jen tupě zíral na kliku. **Hm... Si to řekni mámě, no. Stejně pochybuju o tom, že by jí to nějak zvlášť trhalo zály.**

V téhle rodině se cítil být ne na druhé, ale aspoň tak na čtvrté koleji. Většinu času mu to tak vyhovovalo. Přesto existovaly chvíle, kdy by byl za trochu pozornosti ze strany příbuzných vděčný.

Uvědomil si ale jednu věc. Bude se muset před Natalií

víc hlídat. Ještě nevěděl, jak to udělá. **Třeba ve spaní těžko ovlivním, jestli se mi nevyhrne rukáv nebo něco... A neustále koukat jen na svý ruce, jestli někde něco neleze, asi taky nebude to pravý!**

Za pár minut někdo znovu zaklepal na dveře.

Ježíš, co zas chce, posteskl si Erik a neochotně otevřel. Na chodbě stála Natalia a v ruce držela talíř s lákavě vypadajícím moučníkem.

„Co to je?“ zeptal se s podezřením.

„Oříškové řezy, sama jsem je pekla... Vezmi si,“ její koutky se zvedly do smířlivého úsměvu a postrčila talíř k němu.

„Jenže... Já jsem na oříšky alergickéj,“ vyrazil se sebe podle pravdy a pomyslel si, že s tou paranoiou vůči ní asi nebyl až tak úplně mimo.

Natalia se zarazila. „Aha,“ vyhrkla a odpochoďovala z jeho zorného pole i s talířem v ruce.

Chvíli jen nechápavě zíral do chodby, než pomalu zavřel dveře. Přišlo mu to od ní hezké, ale bohužel... Nepovedlo se.

Z pokoje vyšel až večer s úmyslem navštívit koupelnu. Jeho bosé chodidlo se dotklo něčeho hladkého, co leželo na koberci. Sklopil oči, aby se podíval, co to je. Byla to čokoláda. Zvedl ji a kouknul na její obal. Byla bez oříšků.

Prosinec 2015 až leden 2016

Erik neměl rád Vánoce. Nesnášel, jak se vždycky na Štědrý den rodiče snažili chovat, jako kdyby snad bylo všechno v pořádku a žádné problémy neexistovaly... Jak si pokaždé ve stejnou hodinu sedli ke štědrovečerní večeři a s falešnými úsměvy na rtech se pokoušeli hrát si na spořádanou rodinku.

Laura a Tarvo se takhle často chovali i kdykoli během roku, ovšem na Vánoce to bylo nejextrémnější. Erika uvnitř úplně zabýjelo, jak moc to divadélko nenáviděl.

Bylo to těžké i v části života, kterou strávil v dětském domově. Tam mívál podobný pocit. Celý personál se snažil

hrát si na to, že je všechno v pohodě. Ale nebylo. O zimních svátcích se dětským domovem nejvíc rozléhal pláč a i Erikovi se obzvlášť na Štědrý den stýskalo po mamě. A to si už několik let jako dítě nepřipadal.

K Vánocům jí pokaždé poslal dárek. Ona jemu nikdy. Přišlo mu, že pro ni není dost dobrý a že ji zřejmě jako syn zklamal. Uvědomil si, že už ji možná nikdy neuvidí. A to vědomí ho až po konečky černě nalakovaných nehtů naplňovalo úzkostí.

Protože rodina jeho tety byla pravoslavná, klasické Vánoce nijak zvlášť neprožívali, a to Erikovi jen vyhovovalo.

Všechno by bylo v pohodě, kdyby pár dní po Vánocích nepotkal v centru města ženu drobné postavy s platinově blond vlasy, střiženými na mikádo, plnými rty a kouřově nalíčenýma očima. Svoji matku.

Několik let už ji neviděl, přesto ji okamžitě poznal a jeho srdce se rozbušilo infarktovým tempem.

„Ma... mami?!“ zakoktal a zmateně ji zachytil v chůzi za rukáv fialového kabátu.

Žena se s trhnutím otočila a viditelně zbledla, když před sebou uviděla stát svého syna.

Naposledy s ním byla, když měl třináct let.

Od té doby hodně vyrostl. Změnil se. Byl o dost vyšší než ona, na sobě khaki parku a černé roztrhané džíny, delší vlasy měl na straně podholené a hozené na bok, v uších třicentimetrové tunely... Ale jeho oči zůstaly stejné.

Laura chvíli jen lapala po dechu a beze slova si ho prohlížela. Erik se rozpačitě pousmál. Byla to jeho máma... A měl radost, že ji vidí.

Nezlobil se na ni, že ho nepřišla ani jednou navštívit. Ani

za to, že jí před pár dny poslal vánoční dárek, a ona jemu jako obvykle nic. Na to teď vůbec nemyslel.

„Jak se máš?“ zeptal se tiše a trochu zamrkal, aby potlačil slzy. Tak moc ji chtěl aspoň obejmout. Ale neodvážil se.

Její pohled však náhle ztvrdl. „Co je ti do toho, jak se mám?! Nejsi nic než zrádce! Kdoví, cos jim tenkrát na tý sociálce všechno nakecal, jen aby ses ode mě dostal!“

Erik vytřeštil oči. „Cože?“ Nechápal vůbec nic... Ani jedno slovo z toho, co mu teď řekla. Ale rozčílilo ho to tak, že cítil, jak mu zamrzl dech v plicích.

„Slyšels dobře! To mám za všechno?! Za to, jak jsem se o tebe celý život starala?! Dělala jsem pro tebe první, poslední! A ty radši dáš přednost svý ruský tetě? Jdi ode mě! Jdi mi z očí!“ křičela nepřítelně.

„Ale... Já jsem jim nic neřek! Nemůžu za to, že mě poslali k tetě!“ vyhrkl zoufale. Cítil, jak se celý třese, nešlo to ovlivnit. Měl pocit, že praskne a rozletí se na tisíc malých krvavých kousků. Nedokázal pochopit, jak může jeho máma takhle uvažovat! „Vždyť víš, že bych jim nic neřekl, nebo ne?“

V očích ho pálily slzy, které se draly ven. **Panebože... Vzpamatuj se! Nemůžeš tady přece brečet! Ne před ní!**

„Kdybys jim nic neřek, asi těžko by tě svěřili na výchovu tetě, ty spratku! A vypadni, nebo se neudržím!“ křičela třesoucím se hlasem.

Erik se otočil a šel. Šel, prostě jen šel, neznámo kam. Všechno mu už bylo jedno. Nic nemělo smysl. **Fakt jsem ji podrazil?! Co jsem udělal špatně? Sakra!!! Co jsem to za člověka, že mi vlastní máma řekne takový věci... Možná radši nevědět. Nikam to nevede... Můj život nikam nevede. Jsem tu úplně zbytečný, neexistuje nikdo, pro koho bych aspoň něco málo znamenal. Pro moji vlastní mámu jsem jen zrádce, nic víc. Nejlepší by bylo, kdybych hned teď umřel, všem by se ulevilo. Všem, včetně mě!**

Nohy ho automaticky zavedly k nedalekému přístavu. Sedl si na betonový okraj pobřeží a zadíval se do dálky na

zpěněné temné vlny moře a na měsícem osvětlené mraky nad obzorem, které vypadaly, jako kdyby byly utvořené z kouře. Jeho mozek nedokázal zpracovat jedinou myšlenku. Cítil jen divný vnitřní třes, jinak měl v sobě naprosté prázdno.

Bylo to, jako kdyby ztratil sám sebe. Jako kdyby jeho srdce přestalo tlouct. Vítr mu foukal prameny vlasů do obličeje a vysušoval jeho slzy, které se stále snažil vši silou potlačit, ale moc se mu to nedařilo. Cítil se sám jako ještě nikdy. Ani první noc v dětském domově mu nebylo tak jako v tuhle chvíli.

Mohl by někomu zavolat, aby slyšel vlídné slovo, ale nikdo ho nenapadal. Co by za to dal, kdyby měl alespoň přítele, kterému by se mohl svěřit. Ale nikdo takový neexistoval.

U vody seděl snad hodinu, než si uvědomil, že je mu vlastně zima. Vstal a bezmyšlenkovitě se vydal na autobus.

Doma ihned zalezl do svého pokoje, aniž by kohokoli pozdravil. Vzal si několik prášků na spaní a zapil je energy drinkem, který si koupil ve městě, ale po tom setkání s mámou na něj dočista zapomněl.

Ležel na gauči, který mu sloužil jako postel, a psal si do deníku. Nechtělo se mu rozsvěcet, a tak si zapálil svíčku. Po nějaké době ho nenapadlo nic lepšího, než ji vzít a rýpat do ní a pak si nechat po předloktích stékat horký vosk.

Natalia, která byla celou dobu vedle v pokoji, najednou ucítila podezřelý závan kouře. Ihned se zvedla a běžela k Erikovi. Našla ho spícího na gauči, s rukou visící přes okraj. Jen kousek od jeho dlaně na zemi ležela hořící svíčka, která úspěšně pálila běžový koberec.

Zděšením se v ní zastavil dech. Brzo se vzpamatovala a doběhla do koupelny pro vodu. Na hořící koberec jí vychrstla plný kýbl, přičemž trochu ohodila i Erika.

Ten i přesto, že měl triko polité studenou vodou, stěží dokázal otevřít oči, jak byl utlumený po práscích. Vůbec nechápal, co se děje, a dalo mu dost práce se aspoň trochu probrat a zorientovat.

Ztěžka se posadil na posteli a jeho oči zpomaleně bloudily po okolí. Po pár okamžicích nabyl přesvědčení, že se mu to celé zdá.

„Eriku! Eriku, prober se!“ Natalia si k němu sedla a pevně ho chytla za obě ramena. Trochu s ním zatřásla.

On se ale nepřítomně pousmál a automaticky ji objal. Stiskl ji, jako kdyby snad byla nějaký plyšák, se kterým rád usíná. Vůbec netušil, co to vlastně dělá. Složil hlavu na její rameno a klidně pokračoval ve spaní.

Natalia polkla naprázdno a raději ho s vypětím sil uložila zpátky na gauč. Natáhla se pro deku ležící na zemi, kterou jej přikryla. Měla pocit, že se jeho koutky v té chvíli mírně nadzvedly do spokojeného úsměvu, ale možná se jí to jen zdálo.

Z pokoje odcházela naprosto rozhozená. Ten idiot... Málem podpálil barák! Zachránila jsem mu život, sakra! Zachránila jsem mu život a taky barák, a on si toho ani nevšimne a jen si tam tak v klidu chrápe... Je to fakt pako, čert nám ho tady byl dlužnej, uvažovala plná vzteku. Na druhou stranu pořád nedokázala vyhnat z mysli tu chvíli, kdy ji objal.

Leden

2016

„Vstávej, magore!“

Erik sebou trhl. Otevřel oči na maličké škvírky a hned si vzpomněl na včerejší setkání s mámou, což ho opět uvedlo do deprese.

Naštvaný obličej Natalie stojící ve dveřích mu zrovna nepřidal. **Bože, to je ta psychopatka...,** pomyslel si. **Co se zase stalo? Proč mi prostě nedá pokoj a hned ráno tady musí prudit?!**

Silou vůle se donutil rozevřít víčka naplno, i když to pro něj bylo hodně těžké. Po práscích na spaní představovalo vždycky nadlidský výkon vyhrabat se z postele a začít fungovat.

„Eriku, vylez a podívej se na koberec,“ uslyšel Nataliin zastřený hlas.

S námahou se posadil, přičemž zjistil, že má na sobě pořád triko a rifle ze včerejška. Na obou svých předloktích zahlédl žluté cestičky od vosku. **Oh my god... Bych měl možná zbrzdit.**

Ta myšlenka se v něm utvrdila, když jeho pohled padl na místo na koberci, na které Natalia ukazovala. Černá, propálená díra, velká aspoň deset centimetrů.

„Co to kurva...?“ vykoktal zaraženě a pomalu spustil obě nohy z gauče. Nemohl přestat zírat na ono propálené místo. Absolutně nechápal, co to má znamenat.

Natalia vešla do místnosti a zavřela za sebou dveře. Otevřela okno. Pak si dřepla před tu spoušť a prsty projela spálené zbytky koberce. Zvedla k němu oči.

„Nevím, jak je to možný, ale včera jsi usnul a na zemi nechal hořící svíčku. Nevím, jestli už ti úplně hrabe...“, pohledem přejela jeho voskem pokapané předloktí, které hned zahambeně schoval za sebe. „Ale naši se o tomhle nesmí dozvědět, jinak tě roztrhnou jak hada. Nějak to budeme muset zakamuflovat.“

Erikovi začalo částečně docházet, co včera večer prováděl, a zalil ho pocit trapnosti. Zároveň si uvědomil, že nejspíš má doopravdy problém. Vždyť kvůli němu málem vyhořeli! **Musím s těma pitomejma práškama něco udělat dřív, než bude pozdě... Všechny je hodím do popelnice, a to hned,** pomyslel si odhodlaně. Nechtěl, aby kvůli němu měla teta nebo kdokoli jiný problémy. Už tak mu připadalo, že jich svému okolí dělá víc než dost.

„Jak to chceš zakamuflovat?“ zeptal se tiše a úzkostlivě si přitáhl loket k tělu.

Natalia se jen pousmála. „No jak... Prostě roztáhnem ten gauč.“

Erikovy koutky se zvedly do úlevného úsměvu. „Počkej, on je roztahovací?!“ Miloval, když mohl svým tělem ve spaní zaujmout co největší prostor. Tady se mohl klidně roztahovat, ale přitom celou dobu nevědomky trpěl na snad půl metru širokém kousku místa.

Společnými silami gauč roztáhli a pak se na něj usadili vedle sebe. Natalii donutilo k úsměvu, když uviděla mezi gaučem a zdí zapadlého odrbaného plyšáka. Byl to medvídek v kostkovaných kalhotách a místo očí měl dva hnědé knoflíky.

Erik ho však hned pohotově zakryl dekou. Natalia nedokázala spustit oči z těch jeho rukou. Kolem obou zápěstí měl

omotáno spoustu náramků, korálků a kůží, které stejně nebyly s to zakrýt četné jizvy a do toho ty divné voskové cákance...

Nevypadá na to, ale asi je to cítá. Měla bych se přece jen pokusit být na něj hodnější, uvažovala. Vážně se mu zadívala do očí. Opětoval jí pohled, ale za malou chvíli jej zase sklopil.

„Eriku,“ zašeptala. „Já... Nechci, aby se ti něco stalo!“

Tázavě se na ni podíval, nechápal to: „Co by se mi jako mělo stát?“

Pak si všiml, že očima sjela opět na jeho ruce, a tak je schoval pod deku, kterou měl rozloženou na kolenou. Jenže bylo pozdě. Už zase se cítil trapně. Nechtěl, aby sestřenka ty jizvy viděla.

„Je mi jasný, že máš nějaký problémy, asi mi stejně nic neřekneš... Jen chci vědět... Proč? Jsme rodina, můžeš mi věřit!“ Její pohled byl čím dál tím naléhavější.

Erik se zachmuřil: „Jak ti můžu věřit? Věřit nemůžu nikomu a tobě už vůbec ne! Nebo si snad myslíš, že tvý chování ke mně ve mně probouzí důvěru? Nebuď směšná, Natalio.“

„Ale vždyť víš, že to tak nemyslím,“ vyhrkla na svou obranu. „Nevím, jak to mám vědět? Skoro tě neznám a nemám křišťálovou kouli! Navíc...“ vydechla. „Nechci nikoho zatěžovat svýma sračkama.“

Černovláška se smutně pousmála: „Ty blázne! Ty nechceš nikoho zatěžovat, zatímco sobě takhle ubližuješ? Jsi vůbec normální, Eriku?“

Pokrčil rameny. **Normální... Tak moc bych chtěl. Ale nejde to.** V té chvíli se mu zachtělo se úplně složit a vyklopit jí všechno, čím si procházel. Chtělo se mu začít rvát a mlátit pěstmi do zdi.

Ale místo toho jenom tiše seděl a zaraženě koukal na své rozřezané ruce. Až teď mu došlo, jak hrozně to vypadá, a to dokonce i v šeru.

Těch jizev, ať už čerstvějších, ještě krvavých, nebo těch starších bledých, vystupujících z kůže, tam bylo i na jeho vkus vážně moc!

„Nechci, aby se ti něco stalo,“ zopakovala Natalia. „Uznávám, že to tak možná nevypadá, ale záleží mi na tobě! Pokud máš nějaký problém, jsem tady pro tebe. Jasný?“

Sklopil oči, ale pak se hned zase podíval do těch jejích. Chtěl věřit tomu, že Natalia myslí to, co říká, vážně. Opravdu moc chtěl.

Přesto ji ale rozhodně neměl v plánu zatěžovat ničím z toho, čím si procházel. Nešlo by to, i kdyby sebevíc chtěl. Nemohl totiž o těch věcech ani přemýšlet, natož o tom s někým mluvit.

„Prosím, řekni mi, co se děje,“ zašeptala Natalia.

Rázně vstal a otevřel šuplík u svého psacího stolu. Přiklekl si k němu na zem. „Víš, proč jsem tak vytuhnul, zatímco jsem nejspíš chtěl uspořádat grilovačku na koberci?“ zeptal se a u toho vytahoval ze šuplíku prázdné krabičky od léků na spaní. Házel je na zem. Bylo jich celkem jedenáct a dvanáctá načatá. Docela dost ho ten počet vyděsil. Teprve až když to takhle pohromadě viděl, došlo mu, jak moc špatně na tom je.

„Co to má být?“ hlesla tmavovláška zaraženě.

„Prášky na spaní,“ vydechl. „Myslím, že jsem na nich závislej... Beru jich čím dál víc, jeden už mi nestačí. Minimálně dva. Denně. Bez toho prášku už vůbec nezaberu. Nemám šanci. Asi mám problém,“ pousmál se nakonec a bezradně pokročil rameny.

„No to teda...,“ nemohla přestat zírat na tu světle modrou hromádku krabiček na zemi. Pak zvedla oči zpět k němu. „Musíš s tím přestat, Eriku, rozumíš? Zavčas! Se vším ti pomůžu. Kde to sháníš?“

„Psychiatr,“ přiznal zkroušeně. „Musí mu být jasný, že už jsem závislej... Ale asi je mu to jedno. Udělá si čárku a čau. Má tržbu a je spokojenej.“

Natalia si zkoumavě přečetla název léku, načež krabičku znechuceně odhodila: „Dobře. K tomuhle už nechod, předepíše ti toho evidentně moc a jsou to sračky. Než najdeš jinýho, budu tě před mámou krýt. Jak budeš mít termín, půjdeš prostě někam jinam, aby to máma nezjistila. Ale k němu už

radši fakt nechod... Záleží mi na tobě. To samý bych udělala i pro Saaru, kdyby to bylo třeba," spěšně dodala, aby nedošlo k nedorozumění.

„Oukej," pousmál se. Najednou chtěl opravdu přestat. Tolik moc. Ale nevěděl, jestli to dokáže. Ne po tom, co mu včera řekla máma.

Leden až únor 2016

Erik už na prášky ani nesáhl. Pro jistotu vyhodil i tu nepotřebovanou krabičku a k psychiatrovi, který mu je vždycky ochotně předepsal, přestal chodit.

Jenže měl problém... Nespal. Nedokázal v noci zamhouřit oko. Prostě to nešlo, i když zkoušel vypít mléko s medem, jak radili na internetu. Z bylinkového čaje mu bylo pokaždé akorát tak špatně.

Jediné, co mu aspoň trochu pomáhalo, byla tráva. Ale vybíralo si to svou daň.

Kolikrát se mu stalo, že se prohulil až do stavu, kdy už si nepřipadal být ve spojení se svým tělem. Viděl třeba svoje ruce, mozek je vyhodnotil jako ruce, ale ne jako jeho ruce. Nepatřily mu. Stejně tak to bylo i s jeho odrazem v zrcadle. Pozoroval drobného kluka s delšími vlasy, které trčely na stranu jako antény. Zíral na sebe velkýma, vyděšenýma očima, pod nimiž se tvořily ještě větší tmavé kruhy... Ale nějak chybělo to uvědomění si, že je to vlastně on. Jako kdyby snad jeho duše nebyla v tom těle přítomná.

Někdy míval i dost silné halucinace. Nebylo to takové to mihnutí se něčeho v koutku oka, jak už to tak u trávy občas

bývá. Ale regulérní halucinace. Třeba růžové labutě za oknem.

Všechno pro něj ale bylo lepší než celé noci nespát, potit se a nekontrolovatelně se třást po celém těle. Občas opravdu míval záchvaty třesu, které nešly nijak zastavit. Nebyl si jistý, jestli to je z vynechání těch prášků, nebo spíš z toho, jak už je jeho tělo naprosto vyčerpané nedostatkem spánku. Později si uvědomil, že zřejmě udělalo své obojí.

Natalia k němu byla o malinko milejší než před událostí s hořícím kobercem, nebo se to aspoň snažil sám sobě namluvit. Je fakt, že už mu nedávala tolik hlídat Saaru a místo toho ho seznámila se svými kamarády, se kterými co chvíli okupovali garáž jejich domu.

Poznal hubeného a věčně vysmátého Lennyho, kterému do obličejů padaly zářivé prameny blond vlasů, jeho přítelkyni Kerli, křehkou usměvavou dlouhovlásku v brýlích, a zavalitého vysokého borce jménem Verner. Všichni byli minimálně o dva roky starší než on. Nejstarší byl Lenny, kterému už bylo dvacet, ale Erik si s ním přesto skvěle rozuměl.

Přišlo mu, že by z nich všech časem mohli být jeho dobří kamarádi, ale nikdo z nich nevěděl nic o jeho minulosti, ani o jeho problémech se sebepoškozováním, léky či trávou. Nechával si tyhle věci pro sebe a to ho vnitřně ubíjelo. V tomhle býval jeho jediným společníkem vlastní deník. Ten mu však nedokázal pomoci k tomu, aby se cítil méně ztracený.

V myšlenkách se mu neustále vracelo ono osudné setkání s matkou. Pořád si v hlavě musel dokolečka přehrávat celý ten nepříjemný rozhovor. Větu po větě. Bylo to, jako kdyby

se snad jeho mozek rozhodl, že ho bude trápit, dokud ho psychicky úplně nezničí. Tato vzpomínka v něm vyvolávala stále silnější vlny úzkosti a po nějaké době cítil, že se už nedokáže ani od srdce zasmát.

Opět se u něj objevila spánková paralýza. Byla zpět v celé své „kráse“. Zase se mu stávalo, že se budil z jedné přímo do další.

Přesto v sobě našel poslední zbytek sil, díky kterému dokázal nějak fungovat a chodit do školy. Měl pocit, že už funguje jen na spořič. Všudyprítomná tma mu také zrovna nepomáhala. Světlo venku bylo v zimě jen na pár hodin, ale to Erikovi nestačilo. Bytostně cítil, jak moc potřebuje ke svému životu světlo, hřejivé sluneční paprsky. V zimě bývá slunce na severu Estonska kousavé a studené, ale dal by cokoli za to, kdyby aspoň na pár hodin vykouklo zpod těžkých temných mraků.

Často tak jen bez pohnutí seděl ve svém pokoji na širokém parapetu a vyčerpaně koukal do tmy.

To, že byl většinu času mimo, už začínalo být lidem podezřelé... I učitelé se ho v soukromí vyptávali, jestli nebere drogy, ale on všechno zapřel. Jen se modlil, aby si nezavolali na kobereček tetu, která zatím nic netušila. Opravdu jí nechtěl působit problémy.

Také před strýcem a Natalií se snažil dělat, že se nic neděje, což ho stálo neskutečné množství jeho prakticky už neexistující energie.

Připadal si jako robot, chodící jen do školy, ze školy domů a mezitím se neodehrává vůbec nic. Ne že by mu ten pocit nějak vadil. Stával se podivně letargickým k veškerému okolnímu dění, dokonce i k tomu, co se ho osobně dotýkalo.

Občas na něj ale přišel stav, kdy přece jen potřeboval něco cítit. Něco, cokoli kromě svíravé úzkosti. V těch chvílích bral do ruky nůž, nůžky, zapálenou cigaretu... I když věděl, že by Natalia byla zklamaná, dělal to dál. Dál ničil své tělo.

Neměl totiž sílu bojovat s tím nervy drásajícím nutkáním, které ucítil pokaždé, když mu bylo z něčeho úzko. Za normálních okolností by si vzal prášek a měl by klid. To už teď ale nešlo.

To napětí, které ve chvílích úzkosti proudilo jeho tělem jako elektrický výboj, bylo nesnesitelné... Vidět svoji krev, vidět ji odcházet a společně s ní i všechny ty špatné pocity bylo to jediné, co ho dokázalo uklidnit. Jenže po odeznění té euforie, kterou mu chvilková bolest způsobila, si vždycky připadal ještě hůř.

Bylo pro něj neskutečně těžké s tím přestat, protože se z toho za ty roky stal zvyk... Věděl, že už to může mít i zdravotní následky, protože místa, kde měl nejvíc jizev, byla někdy zvláště horká. Jizvy ho svědily, což se nedalo kolikrát vůbec vydržet.

Proto se často stávalo, že si rozškrábal znovu do krve sotva zahojené strupy. Měl strach, že to už může zavánět otravou krve...

Jenže strach o fyzické zdraví byl příliš slabý proti jeho sebedestruktivnímu pudu. Nijak moc ho to nezajímalo. Byly i chvíle, kdy mu to bylo úplně jedno, a kdy si tu otravu krve dokonce přál.

1. 2. 2016

Ta představa, že už nikdy neotevřeš oči... Už neuvidíš nic z toho, co jsi denně vídal. Neuvidíš slunce, stromy, mraky, řeku... Neuvidíš už žádný obrazy, nádherný stavby ani rozkvetlý květiny. Už nikdy nespatriš hvězdný nebe ani polární záři. Nebudeš se moct nadechnout slanýho

přímořskýho vzduchu. Neuvidíš už nikdy mámu ani žádnýho jinýho člověka, žádný zvíře. Neuslyšíš hudbu.

Zároveň už nikdy neuslyšíš slova plný jedu z úst člověka, kterýho nade všechno miluješ. Už nikdy necítíš bolestivý rány do krve a nebudeš vstávat z postele s pocitem, jako kdybys několik hodin v kuse jen padal na skejtu, a to všechno kvůli někomu, komu bys měl věřit jako svému vlastnímu otci. Už nikdy si kvůli tomu člověku nebudeš z hlavy vyndávat trsy vyrvanejch vlasů. Nikdy nebudeš muset přivázanej sledovat, co dělá osobě, která ti dala život. Nikdy už nebudeš muset brečet do polštáře s rozbitým ksichem tak moc, až se ti spustí krev z nosu. Nezažiješ jedinou bezesnou noc a už nikdy neuvidíš tu hnusnou černou postavu uprostřed tvýho pokoje, která tě sleduje, vidí až na dno tvý temný duše, zatímco ty jen ležíš v posteli, umíráš strachem, neschopnej se pohnout.

Už nikdy nebudeš ležet na pochcaný podlaze hajzlu v děcáku a inkasovat kopance do žeber jenom proto, že se bavíš s holkou největšího mača.

Už nikdy nebudeš v batohu hystericky hledat nůž jen proto, abys mohl vidět trošku svý krve, která uklidní tvoji psychotickou mysl.

Už nikdy neucejtíš, že máš erekci jen díky tomu, že tě něco bolí. Nebudeš si při sexu představovat ponižující a bolestivý scény, aby ses vůbec dokázal udělat... Nebudeš už nikdy mít žádněj sex! Všechno tohle pomine. Čeká tě jenom nicota. Sladká lehkost nebytí.

Ach jo... Neskutečně mě to přitahuje. Skončit existenci svý osoby. Lákej mě ostrý předměty, vysoký budovy... Rychlý auta. Nevím, co mám dělat, abych to nějak zastavil. Nevím, jestli už není pozdě. Už jsem až moc mimo. Všechno mi připadá úplně neskutečný. Občas mám pocit, že už nežiju. Spíš mi přijde, že jen sleduju nějakěj film. Co to je kurva za pocit?

Nejhorší je, že už před sebou nevidím žádnou budoucnost, vidím jenom černou díru, do který padám. Vždycky jsem se snažil se z těch sraček vyhrabat a prostě sebrat se a jít dál. Vždycky jsem si říkal, že ať už se stalo cokoli a jakkoli to bolí, neumřel jsem! Přežil jsem a pořád ještě žiju, a to je to jediný, na čem záleží.

Jenže teď už nemám žádnou motivaci a ani sílu jít dál. Mám depku a spánkovou paralýzu, která mě ničí. Nejsem schopnej se z toho nijak dostat. Co když už to neskončí? Takovej život nevydržím. Mám strach, abych neudělal nějakou blbost.

Únor 2016

I

Třetího února Erika našel soused při večerní vycházce se psem ležet na opuštěné lavičce na pobřeží.

Nejdřív si myslel, že se chlapec jen strašlivě opil, protože to první, čeho si všiml, byla prázdná láhev vodky v písku pod lavičkou. Ale když uviděl krabičky a plata od prášků všude kolem, okamžitě volal sanitku.

Kiru vyděsil zběsilým bušením na dveře. Ta Erikovi hned sbalila věci a i s Natalií za ním dojely do nemocnice. Teta pak odjela zpátky domů, ale Natalia seděla několik hodin u jeho postele a držela ho za ruku.

13. 2. 2016

Měl jsem strach. Báł jsem se, že mi bude fakt špatně. Ale ještě větší strach jsem měl z toho, že mi ty prášky a chlast nebudou stačit. To mě děsilo úplně nejvíc. Co bude, až teda umřu, mi bylo jedno. Vůbec jsem na to nemyslel. Spíš jsem doufal, že už nebude nic.

Kouřil jsem cigáro a uvažoval o tom, že ty zpěněné vlny na moři a šedivý obzor v dálce jsou pravděpodobně to poslední, co vidím.

Měl jsem na třicet různých prášků proti bolesti, horečce i na alergii, prostě všechno shit, kterej jsem doma našel. Hodil jsem si do pusy první hrst. Bylo to odporně hořký. Zapil jsem to vodkou, kterou jsem našel doma v ledničce. Srdce mi bušilo jako splašený. Ne z těch prášků, ale z toho, co to vlastně dělám.

Říkal jsem si, že tohle je naposledy, co vidím tenhle svět, naposledy, co dechám a cejtím. Byl to pro mě až extatickej pocit.

Nabral jsem další hrst a hodil ji do sebe. Z tý hnusný chutě se mi zvedl žaludek, ale nechtěl jsem zvracet, snažil jsem se udržet to všechno v sobě. Pokusil jsem se to co nejvíc zapít vodkou, i když se mi z toho dělalo strašně šoufl.

Najednou jsem ucejtil, jak se mi odkrjuje obličej. Celý moje tělo polil studenej pot. Zatočila se mi hlava. Něco mi bránilo popadnout dech. Bylo to, jako by mý plíce sevřela silná železná obruč.

Podíval jsem se na poslední hromádku prášků, která se válela vedle mě na lavičce. Už jsem ani pořádně neviděl. Všechno bylo rozmazaný. Lívalo mi to před očima.

Snažil jsem se sesbírat zbytek tablet, ale fakt nevím, jestli se mi to povedlo. Moje srdce o sobě dávalo vědět bolestivými údery v hrudi. Už jsem skoro nic neviděl ani neslyšel, jen hučení ve svý lebce. Bylo mi, jako kdyby mě někdo zevnitř řezal tak tisíci žiletkami najednou.

Vtom se kolem mě rozhostila úplná tma, jen v dálce jako by svítilo pár zamlženejch světél. Neměl jsem nejmenší pojem o tom, jestli jsem teda živej, nebo ne. Nic jsem necejtil, jen zvláštní, konejšivý teplo, vycházející odněkud zevnitř mého těla. Bylo mi, jako kdybych byl

schovanej v ulitě. Nic ze svýho těla jsem neviděl, neviděl jsem svý ruce, prostě nic... Ale nevyděsilo mě to, ani jsem nějak neměl potřebu po tom pátrat. Připadal jsem si v bezpečí, ale zároveň tak vzdálenej všem a všemu!

Najednou, jako by do mě udeřil blesk. Něco mi projelo mozkem. A došlo mi, že nemůžu ještě umřít. Že to prostě nejde. Zaplavila mě vlna úzkosti. Chtěl jsem se za každou cenu vrátit, ale nevěděl jsem, jak to mám udělat. Začal jsem propadat panice.

Vzpomněl jsem si na spánkovou paralýzu. Na svůj způsob, jakým se z ní často zkouším probudit. Ne vždycky vede k úspěchu, ale za zkoušku to stojí. Napadlo mě, že by to mohlo fungovat.

Začal jsem se soustředit, jak nejvíc to šlo, abych dokázal pohnout svaly v obličeji. Stačilo by jen úplně neznatelně! Soustředil jsem se tak, až jsem měl pocit, že mi to urve hlavu. Dal jsem do toho všechno. Chtěl jsem prostě jen žít! Ať už to bude jakkoli bolet.

Světla zmizely. Před očima se mi objevila už jenom tma.

Zničehonic vidím znovu světlo, ale úplně jiný než ty mlhavý světýlka předtím. Ostrý, bodavý světlo. Nějaký hlasy... Zmatek. Zase zavírám oči. Cejtím, jak mě někdo chytá pod pažema a někam přesunuje. Slyším pípání přístrojů. Přitom mě celou dobu strašně bolí břicho, hlava, srdce, celý tělo... Je to nesnesitelný. Ta bolest se nedá vydržet. Do pusy mi vkládaj nějakou hadičku a snažej se mi ji vecpat až někam do paty. Nemá to konce. Divnej pocit... Tečou mi slzy. Radši zase zavírám oči. Jsem hrozně unavenej.

Když jsem se probral, všude byla tma. Nejdřív jsem se lekl, protože jsem netušil, kde to vlastně jsem.

Za chvíli mi ale všechno docvaklo. Kolem mě pípaly nejrůznější přístroje, jejichž displeje barevně svítily, a na protější zdi bylo okýnko do osvětlené místnosti. Viděl jsem, že tam sedějí zdravotní sestry a vykládají si. Strašně mě bolelo břicho, hlavně na pravý straně, jakoby pod žebrama. Třeštila mi hlava. Ještě v životě mě tak nebolela. Docela paradox, že jsem sežral hlavně prášky proti bolesti a teď jsem myslel, že bolestí asi umřu. Přesto se mi ale obrovsky ulevilo, že žiju... Že mě zachránili, a já jsem tak dostal ještě jednu šanci. Vzpomněl jsem si na tu spánkovou paralýzu. Jak jsem se vlastně díky ní vyhrabal z toho nejhoršího stavu. Pomohla mi. Můj největší démon.

Po chvíli jsem zjistil, že nemám piercing v jazyku, což mě vytočilo, protože mě hned napadlo, že už mi tam nepůjde narvat zpátky. Snažil jsem se sednout si na posteli, ale měl jsem všude nějaký hadičky a moje ruka byla napojená ke kapačce.

Přišla sestra a sprdla mě, že si sedám, tak jsem ji za trest donutil našroubovat mi zpátky ten pitomej piercing.

Takže... to je tak všechno, co si ze svý nepodařený sebevraždy pamatuju. Nestálo to za to. Příště, ať už se stane cokoli, na tohle seru. Nechci umřít. Ale jedno už vím. Víím, kde je to místo, kam odcházejí sny. Vždycky jsem to chtěl zjistit. Už jako malej. A teď to vím. Je to to nádherný hřejivý místo plný světla. Je to tam, kde je i můj táta. A jednou se tam spolu potkáme. Jen ještě nenadešel ten správný čas.